

Istedløvens hjemvenden til grænselandet.

Af Preben Maegaard, Nordisk Folkecenter for Vedvarende Energi; senior vicepræsident for EUROSOLAR, den Europæiske Forening for Vedvarende Energi.

Nu kommer Istedløven omsider tilbage til Slesvig, hvor den hører hjemme. Det sker ikke mindst som resultat af en målrettet og ihærdig indsats fra Ulrich Jochimsens side. I skrifter og med kampagner har han siden 1985 med uigendrivelige argumenter arbejdet for, at den store løve bliver flyttet endnu en gang. Efter en omtumlet tilværelse med næsten 70 år i Berlin og siden over 50 år i København vender den omsider tilbage til den oprindelige placering på Flensborg kirkegaard, til det Slesvig, som var hele meningen og hensigten med det imponerende kunstværk, som billedhuggeren H.W. Bissen i 1859 skabte som gravmonument over de faldne ukendte.

Naturligvis bliver der en ledig plads på soklen foran Tøjhusmuseet i København, hvorfra den slesvigske løve hidtil har skuget ud over den nye Søren Kierkegaards Plads, som ikke er en tilfældig placering. Man skal lægge mærke til at blikket er vendt imod øst, ikke bare imod Amager, men videre øst på. Symbolaspektet ved krigsmonumenter er stort. Når man opstiller den slags mindesmærker kommer krybdyrinstinktet op i beslutningstagerne. Det har næppe været Sverige, som har udgjort faren fra øst, men det store land hinsides Østersøen, som repræsenterede den anden part i næsten 50 års kold krig. Da den sluttede i 1990 mistede Istedløvens vagtsomme blik imod øst også betydning. Man kunne endelig slappe af i det delte Europa. Hvor Tyskland og Danmark hidtil havde stået sammen om truslerne østfra, var det blevet tid til at se på fælles anliggender.

Det er her Ulrich Jochimsen kommer ind i billedet og kunne vinde gehør for sit forslag om at flytte monumentet; ingeniør af uddannelse, iværksætter som mangeårig profession, folkeoplyser i flere årtier og med rødder i det splittede Slesvig bliver Ulrich tidligt forkæmper for Istedløvens repatriering i grænselandet. Altså en hverken 100 % tysk placering som i Berlin eller en tilsvarende dansk i København men netop i det område, hvis historiske skæbne det har været flere gange at skifte overherredømme med de alt for smertelige tab af liv, med materielle ødelæggelser og generationers mistede tro på fremtiden til følge.

Historien afspejler sig også i i Ulrichs eget liv med en opvækst i Niebøl, "udvandring" til det nye, rige, fremadstræbende Tyskland og hjemvenden til Flensborg. Tysk af afstamning, men med hjerte og værdier dybt forankret i det nordiske, har han om nogen formidlet og forenet, hvad der kunne have udviklet sig til nye modsætningsforhold. Her er det med løvens flytning en detalje i forhold til Ulrichs uvurderlige indsats for den uundgåelige omstilling fra atomkraft og fossile brændsler til vedvarende energi og decentrale energiløsninger, som også splitter befolkningerne. Som medforfatter til bogen "*Die Stromdiktatur*" havde Ulrich tidligt mod til at stå frem og med analyse og argumenter at påvise, hvilke katastrofale konsekvenser for miljø, klima, demokrati og økonomi de store energikoncerners totale dominans havde. Med energibox'en, et lille kraftvarmeværk, som var Ulrichs eget koncept, og vedvarende energi ville befolkningen genvinde ejendomsretten og kontrollen over den fælles energiforsyning med et renere miljø, tusindvis af arbejdspladser, nye industrier og ikke mindst en fredeligere verden til følge.

Der har i Europa været alt for mange konflikter forårsaget af energimonopolernes varetagelse af egne interesser på bekostning af befolkning, miljø og fremtidig sikring af energiforsyningen. Det tema har Ulrich taget op i mange sammenhænge i skrift, på møder og konferencer, nord og syd for grænsen, hvor det ikke var de udvandede kompromisser med den svageste part som taberen, men en omstilling her og nu til vedvarende energi med de enorme fordele, det har for klima, beskæftigelse og forsyningsikkerhed for alle. Har alle disse bestræbelser så ført til noget? De store omstillinger er aldrig enkeltpersoners værk, men når man ser på energiforsyningen i halvøen, der strækker sig fra Hamborg til Skagen, så finder vi her et pionerområde, hvor andelen af vindenergi og decentral forsyning med kraftvarme er større end noget andet sted i verden, altså præcis den omstilling, som Ulrich uophørligt og med overbevisende argumenter har agiteret for i årtier.

Det er en meget synlig forandring, der er sket, siden den løve forlod grænselandet. Lad dens tilbagevenden være et symbol på, at forandring, også til det bedre, er mulig, og at det enkelte menneskes indsats er vigtig og gør en forskel. Lad i den ånd Istedløven, når den efter mere end 100 års udlændighed vender tilbage til sin sokkel på Flensborg kirkegaard, skue ud over de to lande, den så intimt er knyttet til, som forbillede for og løfte om, at med udnyttelsen af solens og vindens kraft har vores generation taget dens største udfordring op til sikring af kommende slægtleds fredelige samvær, liv og velfærd.